

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-176/12

**Association de médiation sociale
proti
Union locale des syndicats CGT a i.**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Cour de cassation (Francúzsko)]

„Sociálna politika — Smernica 2002/14/ES — Charta základných práv Európskej únie — Článok 27 — Podmienenie zriadenia orgánov zastupujúcich zamestnancov prahovými hodnotami určitého počtu zamestnancov — Výpočet limitu — Vnútroštátna právna úprava, ktorá je v rozpore s právom Únie — Úloha vnútroštátneho súdu“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 15. januára 2014

1. *Sociálna politika — Informovanie zamestnancov a porady s nimi — Smernica 2002/14 — Pôsobnosť — Výpočet prahovej hodnoty počtu zamestnaných zamestnancov — Vnútroštátna právna úprava, ktorá z uvedeného výpočtu vylučuje určitú kategóriu zamestnancov — Nepripustnosť*

(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/14, článok 3 ods. 1)

2. *Sociálna politika — Informovanie zamestnancov a porady s nimi — Smernica 2002/14 — Článok 3 ods. 1 — Priamy účinok — Možnosť odvolať sa na smernicu proti jednotlivcovi — Neexistencia*

(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/14, článok 3 ods. 1)

3. *Sociálna politika — Informovanie zamestnancov a porady s nimi — Smernica 2002/14 — Článok 3 ods. 1 — Povinnosti vnútroštátneho súdu — Povinnosť vykladať vnútroštátnu právnu úpravu v súlade s právom Únie — Hranice — Dodržiavanie všeobecných právnych zásad — Výklad vnútroštátneho práva contra legem*

(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/14, článok 3 ods. 1)

4. *Základné práva — Charta základných práv Európskej únie — Právo zamestnancov na informovanie a porady v rámci podniku — Možnosť odvolávať sa naň v spore medzi jednotlivcami s cieľom neuplatniť vnútroštátne ustanovenie, ktoré nie je v súlade so smernicou 2002/14 — Vylúčenie — Prípadná povinnosť dotknutého členského štátu nahradiť škodu spôsobenú jednotlivcom z dôvodu nesúladu vnútroštátneho práva s právom Únie*

(Charta základných práv Európskej únie, článok 27; smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/14, článok 3 ods. 1)

1. Článok 3 ods. 1 smernice 2002/14, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre informovanie a porady so zamestnancami v Európskom spoločenstve, sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje také vnútroštátne ustanovenie, ktoré z výpočtu počtu zamestnancov podniku, a to najmä na účely stanovenia zákonných prahových hodnôt na zriadenie orgánov zastupujúcich zamestnancov, vylučuje zamestnancov, s ktorými boli uzavreté podporované pracovné zmluvy.

Hoci totiž podpora zamestnanosti dozaista predstavuje legitímny cieľ sociálnej politiky a členské štáty majú široký priestor na voľnú úvahu pri voľbe vhodných opatrení na dosiahnutie cieľov svojej sociálnej politiky, tento priestor na voľnú úvahu v každom prípade nemôže viesť k tomu, že základná zásada práva Únie alebo ustanovenie tohto práva by boli zbavené svojej podstaty.

(pozri body 26, 27, 29)

2. Článok 3 ods. 1 smernice 2002/14, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre informovanie a porady so zamestnancami v Európskom spoločenstve, splňa všetky podmienky na to, aby malo priamy účinok. Hoci totiž táto smernica ponecháva členským štátom určitú mieru voľnej úvahy tým, že im nestanovuje, akým spôsobom majú pri výpočte dolnej hranice počtu zamestnancov zohľadniť zamestnancov spadajúcich do jej pôsobnosti, táto okolnosť nemá vplyv na presnú a bezpodmienečnú povinnosť, ktorá je upravená v tomto článku, že z tohto výpočtu nemôžu vylúčiť určitú kategóriu osôb, ktorá do tohto okruhu v rámci uvedeného výpočtu pôvodne patrila.

Ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce mu povinnosti – hoci aj jasné, presné a bezpodmienečné – nemožno samo osebe uplatniť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

(pozri body 33 – 36)

3. Pozri text rozhodnutia.

(pozri body 38 – 40)

4. Článok 27 Charty základných práv Európskej únie, samostatne alebo v spojení s ustanoveniami smernice 2002/14/ES, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre informovanie a porady so zamestnancami v Európskom spoločenstve, sa má vykladať v tom zmysle, že ak je vnútroštátne ustanovenie preberajúce túto smernicu nezlučiteľné s právom Únie, nemožno sa tohto článku Charty dovolávať v spore medzi jednotlivcami s cieľom neuplatniť vnútroštátne ustanovenie, ktoré je v rozpore s právom Únie.

Zo znenia článku 27 Charty totiž jasne vyplýva, že aby tento článok nadobudol úplný účinok, musí byť spresnený ustanoveniami práva Únie alebo vnútroštátneho práva. V tejto súvislosti zákaz vylúčiť z výpočtu počtu zamestnancov určitú kategóriu osôb, ktorá do tohto okruhu v rámci uvedeného výpočtu pôvodne patrila, uvedený v článku 3 ods. 1 smernice 2002/14 a adresovaný členským štátom, sa nedá ako priamo uplatniteľné právne pravidlo vyvodiť ani zo znenia článku 27 Charty, ani z vysvetlení k danému článku. Na samotný článok 27 Charty sa teda v spore medzi jednotlivcami nemožno odvolávať s cieľom dospieť k záveru, že by sa nemalo použiť vnútroštátne ustanovenie, ktoré nie je v súlade so smernicou 2002/14. Toto konštatovanie nemožno vyvrátiť ani článkom 27 Charty v spojení s ustanoveniami smernice 2002/14, keďže ak uvedený článok nestačí sám osebe na to, aby bolo jednotlivcom priznané subjektívne samostatne uplatniteľné právo, nemôže to byť inak ani v prípade spojenia tohto článku s ustanovením danej smernice.

Účastník konania, ktorý bol poškodený nesúladosť vnútroštátneho práva s právom Únie, sa však môže odvolať na judikatúru vyvodenú z rozsudku z 19. novembra 1991, Francovich a i. (C-6/90 a C-9/90), aby mu prípadne bola priznaná náhrada spôsobenej škody.

(pozri body 45, 46, 48 – 50 a výrok)